

DOM NA AZÚROVOM POBREŽÍ

ČAROVNÝ OSTROV.
NEBEZPEČNÁ ÚLOHA.
SPALUJÚCE TAJOMSTVO.

TJ KLUNE

metafora

DOM
NA AZÚROVOM
POBREŽÍ

TJ KLUNE

TJ KLUNE
DOM
NA AZÚROVOM
POBREŽÍ

Vydala GRADA Slovakia s.r.o., pod značkou Metafora
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 131. publikáciu.

Z anglického originálu *The House in the Cerulean Sea* vydaného vydavateľstvom Tom Doherty Associates v roku 2020, preložila do slovenčiny Terezia Manners.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Dizajn obálky Macmillan Publishing Group dba St Martin's Press
Spracovanie obálky Zuzana Ondrovičová
Grafická úprava a sadzba Zuzana Ondrovičová
Zodpovedné redaktorky Zuzana Kolačanová, Adela Oremusová

Vydanie 1., 2022
Počet strán 416
Tlač FINIDR, s.r.o.

The House in the Cerulean Sea © 2020 by TJ Klune

Cover © ST. MARTIN'S PRESS
Published by agreement with The Knight Agency.

Slovak edition © Grada Slovakia s.r.o., 2022
Translation © Terezia Manners, 2022

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané.

ISBN 978-80-8090-353-4 (ePub)
ISBN 978-80-8090-352-7 (pdf)
ISBN 978-80-8090-351-0 (print)

*Pre tých, ktorí boli so mnou od začiatku:
pozrite, čo sme vytvorili. Ďakujem.*

1. KAPITOLA

„Božinku,“ vyhlásil Linus Baker, utierajúc si pot z čela. „Skutočne nezvyčajné.“

To však ani zďaleka nevystihovalo celú situáciu. S úžasom sledoval, ako sa nad hlavou jedenásťročnej Daisy v pomalých kruhoch vznášajú a otáčajú drevené kocky. Daisy sa sústredene mračila a spomedzi zubov jej vytrčal konček jazyka. Takto to pokračovalo asi minútu, skôr ako kocky pomaly pristáli na podlahe. Dievčatko preukazovalo sebakontrolu, ktorá vyrážala dych.

„Rozumiem,“ povedal Linus, horlivo si zapisujúc do notesa. Nachádzali sa v riaditeľni, upratanej malej miestnosti s hnedým vládnyim kobercom a so starým nábytkom. Steny zdobili hrozné maľby lemurov v rôznych pózach. Riaditeľka ich Linusovi s pýchou ukázala a zverila sa mu, že maľovanie je jej vášeň. Oznamila mu, že ak by nezobrala miesto riaditeľky sirotinca, cestovala by s cirkusom ako trénerka lemurov alebo by si otvorila galériu, aby sa podelila o svoje umelecké diela s celým svetom. Linus bol presvedčený, že svet sa má bez nich oveľa lepšie a má šťastie, že ostávajú zavreté práve v tejto miestnosti. Svoje myšlienky si však nechal pre seba. Neprišiel si sem precvičovať amatérsku kritiku umenia. „A ako často sa, no... eh... veď vieš? Pohrávaš s vecami vo vzduchu?“

Riaditeľka sirotinca, územčistá žena s brčkavými vlasmi, sa okamžite vložila do rozhovoru. „Ach, veľmi zriedkavo,“ odvetila rýchlo. Zalamovala rukami a oči jej nervózne behali po miestnosti. „Možno raz alebo dvakrát... za rok?“

Linus si odkašlal.

„Za mesiac,“ opravila sa žena. „Aká som len hlúpa. Netuším, prečo som povedala za rok. Pošmykol sa mi jazyk. Áno, raz alebo dvakrát za mesiac. Veď viete, ako to chodí. Čím sú deti staršie, tým sú... aktívnejšie.“

„Je to pravda?“ opýtal sa Linus Daisy.

„Ach, áno,“ odpovedala Daisy. „Raz alebo dvakrát za mesiac, určite nie častejšie.“ Sladko sa na neho usmiala a Linus premýšľal, či ju na jeho otázky vopred pripravili. Nestalo by sa to prvý ani posledný raz.

„Samozrejme,“ podotkol Linus. Čakali, zatiaľ čo jeho pero sa aj naďalej kĺzalo po papieri. Cítil na sebe ich pohľady, no neprestával sa sústreďovať na slová pred sebou. Precíznosť si vyžadovala pozornosť. Vždy bol predovšetkým svedomitý a návšteva tohto konkrétneho sirotinca by sa dala vyhodnotiť prinajmenšom ako poučná. Musel si zaznamenať čo najviac detailov, aby mohol po návrate do kancelárie dokončiť záverečnú správu. Riaditeľka znepokojene krúžila okolo Daisy, upravovala jej nepoddajné čierne vlasy a snažila sa ich zastrčiť pod sponky s motýľmi. Dievčatko upieralo nešťastný pohľad na kocky na zemi, akoby si prialo, aby sa opäť vznášali vo vzduchu, a niekoľkokrát mu pritom trhlo obočím.

„Dokážeš ovládať svoje schopnosti?“ bol zvedavý Linus.

Skôr ako Daisy stihla otvoriť ústa, riaditeľka vyhrkla: „Samozrejme, že dokáže. Nikdy by sme jej nedovolili...“

Linus zdvihnutím ruky riaditeľku umlčal. „Madam, ocenil by som, keby mi Daisy odpovedala sama. Nepochybujem, že vám leží na srdci len jej dobro, avšak deti ako tu Daisy sú zvyčajne... otvorenejšie.“

Riaditeľka sa chystala niečo povedať, no Linus nadvihol obočie. S povzdychom prikývla a odstúpila od dievčaťa.

Linus dopísal poslednú poznámku, zatvoril pero a vložil si ho spolu s notesom späť do kufríka.

Potom sa postavil a čupol si pred Daisy, pričom mu hlasno zaprotestovali kolená.

Daisy si s naširoko roztvorenými očami hrýzla spodnú peru.

„Daisy? Dokážeš ovládať svoje schopnosti?“

Pomaly prikývla. „Myslím si, že áno. Odkedy som tu, nikomu som neublížila.“ Skrivila ústa. „Teda pred tým, čo sa stalo s Markusom. Nerada ubližujem ľuďom.“

Toto jej takmer veril. „To nikto netvrdí. Nie vždy však svoje... dary dokážeme ovládať. To však nemusí byť vinou tých, ktorí majú spomínané dary.“

Nezdalo sa, že by ju to upokojilo. „Koho je to teda vina?“

Linus zažmurkal. „Povedal by som, že sa na tom podieľajú rôzne faktory. Najnovší výskum dokazuje, že prípady, ako je ten tvoj, môžu byť spôsobené vysokým emocionálnym vypätím. Smútkom. Hnevom. Dokonca radosťou. Možno ťa niečo tak veľmi potešilo, že si do svojho kamaráta Marcusa nechtiac hodila stoličku?“ Toto bol hlavný dôvod, prečo ho sem poslali. Marcusa zobrali do nemocnice, aby mu tam ošetrili chvost. Bol ohnutý do zvláštneho uhla a nemocnica incident nahlásila priamo Oddeleniu starostlivosti o zázračnú mládež, presne tak, ako sa to od nej vyžadovalo. Správa odštartovala vyšetrovanie, a preto Linusa poslali práve do tohto sirotinca.

„Áno,“ odvetila Daisy. „Presne tak. Tak veľmi ma potešilo, keď mi Marcus ukradol farbičky, že som doňho hodila stoličku.“

„Rozumiem,“ odpovedal Linus. „Ospravedlnila si sa mu?“

Šúchala nohami a pritom sa dívala na kocky. „Áno. A on mi povedal, že sa na mňa nehnevá. Skôr ako mi pastelky vrátil, ostrúhal ich.“

„To bolo od neho naozaj milé,“ zhodnotil Linus. Chvíľu zvažoval, či ju potľapká po pleci, ale napokon usúdil, že za daných okolností by sa to nehodilo. „Veľmi dobre viem, že si mu v skutočnosti nechcela ublížiť. Možno by nezaškodilo, keby si sa nabadúce, skôr ako ťa ovládnu emócie, trochu upokojila a porozmýšľala. Čo ty na to?“

Daisy horľivo prikyvovala. „Ach, áno. Sľubujem, že skôr ako nabadúce do niekoho hodím silou mysle stoličku, upokojím sa a popremýšľam.“

Linus si povzdychol. „Takto som to ne...“

Niekde v útrobách starého domu zazvonil zvonec.

„Sušienky,“ vydýchla Daisy a okamžite sa rozbehla k dverám.

„Len jednu!“ zakričala za ňou riaditeľka. „Musíš si nechať miesto na večeru!“

„Nechám!“ zvolala Daisy a zabuchla za sebou dvere. Linus počul cupkanie malých topánočiek náhliacich sa po chodbe ku kuchyni.

„Nenechá,“ zašomrala riaditeľka a hodila sa na stoličku za pracovným stolom. „Tak ako vždy.“

„Myslím, že si tie sušienky zaslúžila,“ odvetil Linus.

Rukou si pretrela tvár a unavene sa na neho zadívala. „Takže predpokladám, že sme skončili. Rozprávali ste sa so všetkými deťmi. Prezreli ste si dom. Presvedčili ste sa, že Marcusovi takmer nič nie je. A napriek... incidentu so stoličkou je zjavné, že Daisy nechce nikomu ublížiť.“

Veril, že má pravdu. Marcus nechcel robiť Daisy problémy, iba si želal, aby mu Linus podpísal sadru na chvoste. Linusa to zmiatlo a slušne chlapcovu žiadosť odmietol. Marcus bol trochu sklamaný, no takmer okamžite sa z toho spamätal. Linus žasol – tak ako mnohokrát predtým –, aké sú deti napriek všetkému odolné. „Presne tak.“

„Nepredpokladám, že mi prezradíte, čo sa chystáte napísať do vašej správy...“

Linus sa rozhorčil. „Rozhodne nie. Veľmi dobre viete, že kópiu dostanete hneď po tom, ako správu odovzdám. A ani o minútu skôr.“

„Samozrejme,“ rýchlo dodala riaditeľka. „Nechcela som tým naznačiť, že by ste...“

„Som rád, že si rozumieme,“ poznamenal. „A viem, že to určite ocení aj OSOZM.“ Zabával sa s kufříkom a prehadzoval v ňom veci, až kým nebol s jeho usporiadaním úplne spokojný. Vtedy ho zavrel a zaklapol zámku. „Ak už pre mňa nemáte nič iné, poberiem sa a zaprajem vám...“

„Deti vás majú rady.“

„Aj ja ich mám rád,“ skonštatoval. „Nerobil by som to, čo robím, keby to tak nebolo.“

„To nebýva u ľudí, ako ste vy, vždy pravidlom.“ Odkiaľala si. „Chcem tým povedať, u iných sociálnych pracovníkov.“

Túžobne sa zadíval na dvere. Takmer sa mu podarilo ujsť. S kufříkom na prsiach, ktorý pred sebou držal ako štít, sa otočil.

Riaditeľka sa postavila zo stoličky a obišla pracovný stôl. Viac-menej zo zvyku o krok ustúpil. Ona sa však k nemu nepriblížila a namiesto toho sa oprela o stôl. „My sme tu mali... iných,“ začala.

„Áno? To nie je také nezvyčajné, samozrejme, no...“

„Oni tie deti v skutočnosti nevidia,“ pokračovala. „Nevidia ich osobnosť, len ich schopnosti.“

„Mali by dostať príležitosť, tak ako všetky ostatné deti. Ak sa k nim budeme správať ako k niečomu, čoho sa treba báť, ako môžeme očakávať, že si ich niekto niekedy adoptuje?“

Riaditeľka si odfrkla. „Adoptuje.“

Prižmúril oči. „Povedal som azda niečo nevhodné?“

Pokrútila hlavou. „Nie, odpusťte mi. Svojím spôsobom ste ako závan čerstvého vzduchu. Váš optimizmus je nákazlivý.“

„To áno, som priam stelesnením dobrej nálady,“ vyhlásil monotónne Linus. „A teraz, ak už nemáte nič iné, pokračoval by som...“

„Ako dokážete robiť to, čo robíte?“ opýtala sa. Zarazila sa, akoby sama neverila tomu, čo práve vyslovila.

„Neviem, čo tým myslíte.“

„Pracovať pre OSOZM.“

Po krku mu za golier košele stiekol pramienok potu. V kancelárii bolo príšerne horúco. Prvýkrát v živote si prial, aby stál vonku na daždi. „A čo je na OSOZM také zlé?“

Zaváhala. „Nechcem nikoho uraziť.“

„V to dúfam.“

„Ja len, že...“ So založenými rukami odstúpila od stola. „Nepremýšľate niekedy?“

„Nikdy,“ odvetil Linus rýchlo. A potom dodal: „O čom?“

„Čo sa stane s miestom, ako je toto, keď odovzdáte svoju záverečnú správu. Čo sa stane s deťmi.“

„Ak sa viac nemusím vrátiť, predpokladám, že naďalej žijú ako veselé a šťastné deti, kým sa z nich nestanú veselé a šťastní dospelí.“

„Ktorých bude kvôli tomu, kým sú, aj naďalej monitorovať vláda.“

Linus cítil, že ho zahnali do kúta. Na toto sa nepripravil. „Nepracujem pre Oddelenie starostlivosti o zázračnú mládež. Ak máte nejaké obavy týkajúce sa ich práce, mali by ste to prediskutovať priamo s OSOZM. Mňa zaujíma iba blahobyť detí.“

Riaditeľka sa smutne usmiala. „Lenže ony neostanú navždy deťmi, pán Baker. Všetky nakoniec vyrastú.“

„A robia to pod dohľadom a vedením ľudí, ako ste vy, v prípade, že vyrastú bez toho, aby si ich niekto adoptoval.“ Opäť zacúval o niečo bližšie k dverám. „A teraz ma, prosím, ospravedlňte, one dlho mi ide autobus. Domov to mám dosť ďaleko a nechcel by som ho zmeškať. Vďaka za vašu pohostinnosť. Ako som už spomínal, hneď ako správu odovzdám, dostanete jej kópiu, aby ste si ju mohli založiť do vlastných záznamov. V prípade nejakých ďalších otázok ma kontaktujte.“

„Vlastne by som mala ešte jednu...“

„Pošlite mi ich písomne,“ zvolal Linus, prechádzajúc cez dvere. „Budem sa na ne tešiť.“ Zabuchol za sebou a začul, ako na druhej strane zapadla západka. Zhlboka sa nadýchol a pomaly vydýchol.

„Teraz si si poriadne zavaril, chlapče. Môžeš čakať, že ti pošle stovky otázok.“

„Stále vás počujem,“ ozvala sa spoza dverí riaditeľka.

Linusa myklo a rýchlo sa ponáhľal dolu chodbou.

Vo chvíli, keď sa chystal otvoriť vchodové dvere, prekvapil ho veselý smiech prichádzajúci z kuchyne. Napriek svojim zásadám sa za ním vybral. Prešiel popri plagátoch, ktoré viseli na stenách všetkých sirotincov pod správou OSOZM. Boli na nich fotografie usmievajúcich sa detí a pod nimi nápisy ako: *SME NAJŠŤASTNEJŠÍ, KEĎ POČÚVAME NAŠICH NADRIADENÝCH, TICHÉ DIEŤA JE ZDRAVÉ DIEŤA* a *KTO POTREBUJE KÚZLA, KEĎ MÁME PREDSTAVIVOSTŤ?*

Strčil hlavu do kuchynských dverí.

Za veľkým stolom sedela skupinka detí. Medzi nimi aj chlapec, ktorému vyrastali z rúk modré perá, a dievčatko, ktoré sa smialo ako čarodejnica, čo by korešpondovalo s popisom v jej zázname. Všimol si aj staršie dievča, ktorého vábivý spev spôsobil stroskotanie niekoľkých lodí, a Linus bol po prečítaní jeho záznamu veľmi zmätený. V skupinke sedel aj mladý chlapec s tuleňou srstou na ramenách.

Samozrejme, nechýbali ani Daisy a Marcus. Sedeli jeden vedľa druhého a Daisy s ústami plnými sušenok nahlas obdivovala jeho sadru. Marcus sa na ňu usmieval, tvár posiatá hrdzavočervenými pehami, chvost položený na stole. Linus ho sledoval, ako požiadal Daisy, aby mu namaľovala jednou z pasteliek na sadru ďalší obrázok.

Okamžite súhlasila. „Kvet,“ navrhla. „Alebo chrobáka s ostrými zubami a so žihadlom.“

„Áaano,“ vydýchol Marcus. „Chrobáka. Musíš mi nakresliť chrobáka.“

Linus sa spokojný s tým, čo videl, vykradol z kuchyne. Opäť sa vybral k dverám a vtedy si uvedomil, že si zase zabudol dáždňik. „Pre zmilovanie...“ povzdychol si.

Otvoril dvere, vystúpil do dažďa a vydal sa na dlhú cestu domov.

2. KAPITOLA

„Pán Baker!“
Linus potichu zastonal. Dnes sa mu skutočne darilo. Teda do istej miery. Oranžovým dresingom z povädnutého šalátu, ktorý si kúpil v bufete, si pokvapkal bielu košeľu, a keď sa tú odolnú škvrtu snažil vyčistiť, dosiahol jedine to, že sa podstatne zväčšila. Na strechu bubnoval dážď a on si doma opäť zabudol dáždnik.

No až na týchto pár drobností mal skutočne dobrý deň.
Väčšinou.

Keď sa k nemu priblížila slečna Jenkinsová, klopanie prstov na klávesniciach okolo neho postupne ustalo. Bola to prísna žena s vrkočom stiahnutým tak napevno, že jej zrastené obočie vyskočilo priamo do stredu čela. Linus z času na čas premýšľal, či sa niekedy v živote usmiala. Predpokladal, že nie. Slečna Jenkinsová bola nepríjemná osoba s povahou nevrlého hada.

Taktiež bola jeho nadriadená a Linus Baker sa jej neodvážil odporovať.

Zatiaľ čo sa k nemu slečna Jenkinsová za zvuku podpätkov klepkajúcich po kamennej dlážke približovala pomedzi stoly, nervózne si napravil golier. Tesne za ňou kráčal jej asistent, odporná ľudská bytosť nazývaná Gunther, a v rukách niesol písaciu podložku

s nechutne dlhou ceruzkou, ktorou pofflakujúcim sa zamestnancom udeľoval napomenutia. Na konci týždňa napomenutia spočítal a pridal ich k týždenným záznamom. Tým, ktorí mali na konci týždňa viac ako päť napomenutí, ich založili do záznamov. Po tom nikto netúžil.

Všetci, popri ktorých slečna Jenkinsová a Gunther prechádzali, so sklonenými hlavami predstierali, že pracujú, no Linus veľmi dobre vedel, že naťahujú uši, aby zistili, čo vykonal a ako ho za to potrestajú. Možno ho prinútili odísť skôr a strhnú mu to z platu. Prípadne bude musieť ostať dlhšie ako všetci ostatní, no aj tak mu to stiahnu z platu. Prinajhoršom ho vyhodia, jeho profesionálny život sa skončí a už nikdy v živote nebude mať plat, z ktorého by mu mohli niečo strhnúť.

Nechcelo sa mu veriť, že bola ešte len streda.

A celé sa to zhoršilo, keď si uvedomil, že je vlastne utorok.

Nespomínal si, že by urobil niečo, za čo by ho mohli napomenúť. Možno sa z pätnásťminútového obeda vrátil o minútu neskôr alebo bola jeho posledná správa neuspokojivá. Hlavou mu vírili tisíce myšlienok. Strávil azda príliš veľa času odstraňovaním škvرنy od dresingu? Alebo mal v správe preklep? Určite nie. Na rozdiel od jeho košeľa bola predsa dokonalá.

No slečna Jenkinsová mala na tvári škodoradostnú grimasu, ktorá neveštala pre Linusa nič dobré. Na to, že túto miestnosť vždy považoval za chladnú, tu bolo momentálne až neprijemne horúco. Napriek neustálemu prievanu – toto nešťastné počasie všetko len zhoršovalo – mu stekali po krku pramienky potu. Zelená žiara počítačovej obrazovky mu pripadala príliš jasná a mal čo robiť, aby dýchal pomaly a pravidelne. Doktor mu na poslednej prehliadke nameral príliš vysoký krvný tlak a odporučil mu, aby vylúčil zo svojho života všetky stresové faktory.

Slečna Jenkinsová predstavovala stresový faktor.

Tú myšlienku si však nechal pre seba.

Jeho malý drevený pracovný stôl sa nachádzal takmer uprostred miestnosti: rad L, stôl sedem medzi dvadsiatimi šiestimi radmi, pozostávajúcimi zo štrnástich pracovných stolov, medzi ktorými nebol takmer žiadny priestor. Štíhly človek sa medzi nimi pohyboval bez problémov, ale čo tí, ktorí mali okolo pása zopár kíľ navyše (a trval na tom, že ich skutočne bolo len zopár)? Keby mohli mať na stoloch nejaké osobné veci, mohlo by sa to pre Linusa skončiť katastrofou. No keďže niečo také bolo proti pravidlám, zvyčajne do nich len narážal širokými bokmi a pri každom rozhorčenom pohľade sa rýchlo ospravedlňoval. To bol jeden z dôvodov, prečo vždy na konci dňa čakal, kým sa miestnosť takmer úplne vyprázdni, a až potom sa vybral domov. To a fakt, že napriek nedávno dosiahnutej štyridsiatke čakala na neho doma iba namosúrená mačka, ktorá pravdepodobne všetkých prežije. Okrem nej sa mohol pochváliť akurát tak ustavične sa rozširujúcim pásom, do ktorého mu doktor so zvláštnym uspokojením štučkal, zatiaľ čo ho poučoval o zázračných účinkoch diéty. Práve preto mal dnes na obed povädnutý šalát z bufetu.

Nad hlavami im viseli neprirodzene veselé tabule s nápismi: *RO-BÍŠ SKVELÚ PRÁCU a VYUŽI KAŽDÚ MINÚTU SVOJHO DŇA, PRETOŽE PREMRHANÁ MINÚTA JE STRATENÁ MINÚTA*. Linus ich nenávidel.

Dlane si položil na stôl, aby si do nich prestal zabárať nechty. Pán Tremblay, ktorý sedel v rade L pri stole číslo šesť, sa na neho ponuro usmial. Bol to oveľa mladší muž, ktorého jeho práca vôbec netešila. „Teraz to schytáte,“ zašepkal Linusovi.

Slečna Jenkinsová dorazila k jeho stolu s ústami stiahnutými do tenkej čiary. Tak ako zvyčajne, aj dnes vyzerala, že mejkapom nešetrila a nanášala si ho v tmavej miestnosti bez zrkadla. Červeň na lícach bola takmer purpurová a rúž krvavočervený. Mala

oblečený čierny nohavicový kostým, pozapínaný po bradu. Bola rozprávkovo štíhla, zostavená z ostrých kostí, pokrytých pevne ponáňovanou kožou.

Gunther bol na druhej strane rovnaký zelenáč ako pán Tremblay. Povrávalo sa, že je synom Niekeho Dôležitého, pravdepodobne z Extrémne vysokého manažmentu. Linus sa so svojimi kolegami príliš nerozprával, no napriek tomu počul, keď si šepkali rôzne klebety. Už zamlada prišiel na to, že ak nebude rozprávať, ľudia na jeho prítomnosť jednoducho zabudnú. Keď bol ešte len dieťa, mama mu raz povedala, že splýva so stenou až tak, že ľudia si ho nevšimnú, kým im ho niekto nepripomenie.

„Pán Baker,“ zopakovala slečna Jenkinsová a teraz jeho meno viac-menej zavrčala. Gunther stál vedľa nej a z výšky sa na neho usmieval. Mal dokonale biele, perfektné vytvarované zuby a jamku na brade. Bol atraktívny, no išla z neho hrôza. Úsmev mal byť príjemný, no neodrážal sa mu v očiach. Jediná situácia, pri ktorej bol Linus presvedčený, že Gunther sa skutočne usmieva, bola, keď vykonával náhodnú kontrolu a zaznamenával si jednu upomienku za druhou.

Možno práve o to išlo. Možno sa chystajú udeliť Linusovi jeho prvú upomienku. Niečo, čomu sa od Guntherovho príchodu a jeho bodovacieho systému zázračne vyhýbal. Vedel, že ich stále sledovali. Zo stropu viseli obrovské kamery, ktoré všetko natáčali. Ak niekoho nachytali pri čomsi nečestnom, obrovské reproduktory pripevnené na stenách zapraskali a ohlásili upomienku pre rad K, stôl dva, alebo rad Z, stôl trinásť.

Linusa nikdy nenachytali pri zlom hospodárení s časom. Na to bol príliš múdry. A vystrašený.

Teraz sa však zdalo, že predsa len nebol dostatočne múdry alebo vystrašený.

Udelia mu upomienku.

Možno mu udelia *päť* upomienok a založia ich do jeho osobného

záznamu. Prešľap, ktorý poškvrní sedemnášť rokov služby na Oddelení. Možno si všimli škvrnu od dresingu. Profesionálnemu výzoru tu prikladali obrovský význam. Detailne sa o tom písalo na stranách 242 až 246 PRAVIDIEL A SMERNÍC v zamestnaneckej príručke pre Oddelenie starostlivosti o zázračnú mládež. Možno niekto zbadal škvrnu a nahlásil ho. Linusa by to vôbec neprekvapilo. A nevyhodili predsa ľudí už aj za menšie prehrešky?

Linus poznal odpoveď.

„Slečna Jenkinsová,“ odvetil ledva počuteľne. „Rád vás vidím.“ Hrozné klamstvo! Pohľad na slečnu Jenkinsovú nikoho netešil. „Čo môžem pre vás urobiť?“

Guntherove ústa sa roztiahli do ešte širšieho úsmevu. Tak teda *desať* upomienok. Koniec koncov ten dresing bol oranžový. Nebude potrebovať škatuľu. Nepatrilo mu tu nič okrem oblečenia, ktoré mal na sebe, a vyblednutej podložky pod myš s obrázkom piesočnej pláže pri tom najmodrejšom oceáne na svete s nápisom *NETÚŽITE BYŤ PRÁVE TU?*

Áno. Každý deň.

Slečna Jenkinsová sa očividne Linusovi nechystala odpovedať na pozdrav. „Čo ste urobili?“ dožadovala sa odpovede, pričom sa jej obočie takmer dotýkalo vlasov, čo v žiadnom prípade nemalo byť fyzicky možné.

Linus sťažka prehltol. „Ospravedlňte ma, no myslím si, že netuším, o čom vravíte.“

„Tomu veľmi neverím.“

„Ach. Mrzí ma to!“

Gunther si niečo naškrabal na podložku. Pravdepodobne dával Linusovi ďalšiu upomienku za výrazné škvrny od potu pod pazuchami. S tými už teraz nemohol spraviť vôbec nič.

Nevyzeralo to tak, že slečna Jenkinsová jeho ospravedlnenie prijala. „Museli ste *niečo* urobiť,“ trvala na svojom.

Možno by sa mal priznať k škvrne od dresingu. Bude to ako odstraňovanie leukoplastu. Bolí to menej, keď ho strhnete naraz, a nie pomaly a postupne. „Áno. Viete, snažím sa stravovať zdravšie. Dalo by sa to nazvať diétou.“

Slečna Jenkinsová sa zamračila. „Diéta?“

Linus trhane prikývol. „Na odporúčanie lekára.“

„Máte pár kíľ navyše?“ opýtal sa Gunther a zdalo sa, že ho tá myšlienka nesmierne teší.

Linus sa začervenal. „Zdá sa.“

Gunther si súcitne povzdychol. „Všimol som si. Chudáčik. Lepšie začať neskôr ako nikdy.“ A okrajom podložky si poklepkal po plochom bruchu.

Gunther bol protivný. Linus si tú myšlienku nechal pre seba. „Úžasné.“

„Ešte stále ste mi neodpovedali na otázku!“ vyštekla slečna Jenkinsová. „Čo také ste vykonali?“

Bude lepšie, keď konečne vyjde s pravdou von. „Chybu. Som jednoducho babrák. Pokúšal som sa jesť šalát a vyzerá to tak, že kel je mimoriadne šmykľavý...“

„Netuším, o čom to tu trepete,“ vyhlásila slečna Jenkinsová, naklonila sa dopredu a dľaňami sa zaprela o stôl. Nechty mala nalakované načierno a klepkala nimi po drevenom povrchu. Znelo to ako hrkanie kostí. „Zmĺknite.“

„Áno, madam.“

Prenikavo na neho hľadela.

Bolestivo mu stiahlo žalúdok.

„Vyžiadali si vás,“ povedala pomaly. „Chcú, aby ste sa zúčastnili na stretnutí Extrémne vysokého manažmentu.“

Tak toto teda nečakal. Ani náhodou. Pravdupovediac, zo všetkého, čo mu mohla Bedelia Jenkinsová v tejto chvíli povedať, bola práve táto veta najmenej pravdepodobná.